

MOORDBOEKET

MOORDBOEKET

Ina de Man

Titel: Moordboeket
Auteur: Ina de Man
Coverdesign: Johan Dupont
ISBN: 9789465312972
© Ina de Man

ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

1 Een been en een schoen

Isabelle Winter, Isa voor de vrienden, werd wakker in haar perfect ingerichte, maar enigszins ouderwetse slaapkamer en draaide het hoofd naar links. Ze wist zelfs zonder op haar wekker te kijken dat het een paar minuten voor zeven was. Ze wachtte geduldig tot het digitale ding met een paar signalen aangaf dat het zeven uur was. Ze knikte tevreden voor ze het dekbed met kleine roosjes terugsloeg. Voor een tweeënzestigjarige was ze nog kwiek, dus zwaaide ze met een vloeiende beweging haar benen het bed uit en schoof ze haar voeten in de muiltjes, die klaarstonden op het roze tapijtje. Ze greep naar haar kamerjas, die over de stoel hing, en trok hem aan.

Elke morgen volgde Isa hetzelfde ritueel. Dat deed ze al sinds ze zo'n veertig jaar geleden trouwde met Walter Desmedt. Ze stond op om zeven uur, geen minuut vroeger of later. Ze trok de rolluiken op en zette het raam op een kier. Zelfs zijn overlijden had geen verandering gebracht in het ritueel. Ze was het nu zo gewend, het had geen zin om het nu nog te veranderen. Uitslapen deed ze trouwens nooit, ze ging elke avond op hetzelfde uur slapen en stond elke ochtend op hetzelfde uur op.

Toen haar man nog leefde, zag ze het als haar plicht als huisvrouw, gaandeweg was het een gewoonte geworden. Ze zou niet kunnen uitslapen, zelfs niet als ze het zou willen. Slechts één keer in haar leven was ze

afgeweken van haar ritueel en dat was de nacht dat ze moeder werd van een blozende dochter Emma. Ze wilde zoals gewoonlijk om zeven uur opstaan, maar haar dokter had haar bezworen om naar haar lichaam te luisteren en te blijven liggen, minstens die eerste dag.

Buiten die ene onderbreking was ze dus nooit van haar routine afgeweken. Ze liep de trap af naar beneden en ging naar de veranda, waar ze de zware overgordijnen open trok en uitkeek over haar goed verzorgde grasveld. Daarna liep ze in haar kamerjas naar de keuken om het eerste kopje koffie van de dag te zetten. Terwijl het water in de Nespresso machine opwarmde, haalde ze een kopje uit de kast en zette het onder het tuitje van het apparaat. Ze overlegde met zichzelf welke koffie ze vandaag zou maken. Naast het koffieapparaat stond een rekje met verschillende smaken. Ristretto voor een lekker sterk kopje espresso, Linizo Lungo voor een normaal kopje koffie met accenten van suikerriet en graan of misschien toch liever een Envivo Lungo, een sterke koffie met veel karakter, ideaal om wakker te worden. Ze koos voor de laatste, nam de abrikooskleurige capsule uit de houder en stak ze in de machine. Even later gorgelde en blies het apparaat en een gitzwarte stroom heerlijke koffie vloeide in het kopje met kleine roosjes dat op het plateau onder de tuit stond. Terwijl ze wachtte tot het proces voltooid was, deed ze twee klontjes suiker in het kopje en haalde ze een lepeltje uit de lade.

Ze snoof het heerlijke aroma op toen ze met het kopje in de hand naar het grote raam in de woonkamer liep. Dat raam keek uit op de straat en op de weelderige bloemenperken aan de voorkant van het huis. Ze was

apetrots op haar perken en verzorgde ze uiterst nauwkeurig. Nu liet ze zich vergenoegd in de fauteuil bij het raam zakken en bekeek ze de gezellige ochtendddrukte in de straat. Kinderen die naar de bakker fietsten of al op weg waren naar school, mannen en vrouwen die hun wederhelpt in de deuropening een afscheidskus gaven en in hun auto vertrokken naar hun dagelijkse bezigheden. De bus van De Lijn stopte met het nodige lawaai aan de halte even verderop en laadde haar vrachtje op. Ze roerde in haar kopje en nipte van de heerlijke koffie terwijl ze tevreden naar dit vertrouwde tafereeltje keek.

Net zoals elke morgen knikte ze goedkeurend, dit was nog steeds een fijne buurt. Ze kende de meeste mensen en zij kenden haar. En net zoals elke dag wendde ze daarna haar blik af van de straat en keek met tedere gevoelens naar haar bloemenweelde. Het bloemenperk hield het midden tussen chaotisch en streng aangelegd en toonde een grote variatie aan petunia's, begonia's, zinnia's en andere kleurrijke bloemen. Ze was vele jaren geleden met Walter naar Engeland geweest en was onmiddellijk verliefd geworden op de Engelse tuinen. Wat op het eerste zicht een rommeltje van allerlei willekeurig bij elkaar gegooide planten leek, had bij nadere inspectie toch een zekere regelmaat en orde.

Na hun thuiskomst was ze aan de slag gegaan met pen en papier en had ze haar ideale voortuin getekend. Ze was aan de slag gegaan met potgrond en boordstenen, had rotsblokken versjouwd en had planten in de grond gezet. Op sommige stroken had ze rijkelijk een mengeling van bloeiende planten gezaaid. En een half jaar later, toen alle

bloemen en planten in volle bloei stonden, kon ze voor het eerst genieten van haar 'English Garden'.

Isa keek naar het perkje met delphiniums en fronste haar voorhoofd. De volle witte en blauwe kaarsen van deze heerlijke plant draaien normaal hun kelkjes naar de zon, nu lagen er een aantal plat tegen de grond. Isa voelde de boosheid in zich opwellen. Ze vermoedde dat die snotapen van de overkant hun voetbal in haar paradijsje hadden geschopt en zo de helft van de elegante delphiniums had doen sneuvelen. Ze was zo boos dat ze overwoog om de bal ditmaal te confisqueren. Wie niet leren wil, moet maar voelen!

Ze zette haar kopje met een klap op het bijzettafeltje zodat de zwarte vloeistof over de rand klotste en een kring van bruine vloeistof op het schoteltje achterliet. Haar anders zo vriendelijke gezicht voorspelde onweer toen ze haar kamerjas wat dichter om zich heen trok en de kamer uitbeende. Met een ruk trok ze de voordeur open en keek als een havik naar links en naar rechts, op zoek naar de onverlaat die haar tuin had verwoest. Ze liep langs het met witte kiezelsteentjes bedekte paadje tot aan de plaats van het onheil. Maar toen ze zich wilde bukken om die verdomde bal te zoeken, veerde ze als door een wesp gestoken weer overeind.

Tussen de restanten van haar delphiniums lag geen bal. In plaats van het zwart met witte leder van de bal zag ze het bruin van een herenschoen. En aan die herenschoen zat een been in een keurig geperste broekspijp. Tussen de schoen en de broekspijp was een keurig nette zwarte sok en een behaard stuk been te zien. Of er verder nog iets aan

vast zat kon ze niet zien vanwaar ze stond, alle mogelijk andere lichaamsdelen werden verborgen onder phloxen, pioenen en grote toefen vrouwenmantel.

Achter zich hoorde ze een deur open gaan. Een man met verwarde, grijze haren die eveneens een kamerjas over zijn pyjama had aangetrokken, wilde naar de brievenbus sloffen, maar hield halt toen hij zag dat zijn buurvrouw met de handen in de zij naar iets op de grond stond te staren.

‘O, goeiemorgen. Alles in orde?’

De man keek verbaasd naar het mooie, maar boze gezicht van zijn buurvrouw.

‘Alles in orde? Nee, alles is niet in orde.’ Ze keek van haar buurman naar het been en terug. ‘Dus u bent het niet, zie ik.’

‘Ik ben niet wat?’ vroeg de man verward.

‘U bent hem niet,’ zei Isa terwijl ze naar het been aan haar voeten wees.

De man begreep het nog steeds niet, het zicht op het been werd hem ontnomen door een grote struik hydrangea’s. Hij trok de schouders op en wilde weer naar binnen gaan, maar Isa riep hem.

‘Loop even rond en kom hier staan, dan ziet u wat ik bedoel.’

De man haalde de schouders opnieuw op en liep over het voetpad naar de voordeur van zijn buurvrouw. Die stond nog steeds met haar handen in haar zij boos te kijken naar iets wat tussen de bloemen lag.

‘Kijk,’ zei ze en ze wees naar het been en de schoen.
‘Dit hoort hier niet!’

‘Inderdaad,’ vond de man. ‘Hoogst eigenaardig. Weet u wie het is?’

‘Ik dacht dat u het was,’ zei Isa nonchalant.

‘Ik? Waarom ik?’

‘Omdat u de enige man bent die ik niet ken en omdat u naast mij woont. Men zou zich vergist kunnen hebben van deur.’

‘Vergist? Hoe bedoelt u?’

‘Nou, ik veronderstel dat er aan dat been nog een man vastzit en ik vermoed dat de man dood is, anders had hij al bewogen. Dus ofwel is hij een natuurlijke dood gestorven, ofwel is hij vermoord.’

De man knikte begrijpend. ‘Dat lijkt me logisch, ja. En verder?’

‘Als u het was en het was een natuurlijke dood, dan kon het zijn dat u net iets te vroeg het hoekje om ging en uw eigen tuin niet meer gehaald had. Als het een moord was en men had u vermoord, kan het zijn dat men zich van deur vergist had toen men u gedumpt heeft.’

‘Verbazingwekkend!’ was al wat de man kon uitbrengen.

Isa begreep plots dat ze zich nog niet had voorgesteld. De man was vorige week verhuisd naar het huis naast het hare, maar ze had hem nog niet gezien.

‘Vergeef me mijn slechte manieren, maar ik ben Isa. Isa Winter.’ Ze stak een gemanicuurde hand uit naar de man

‘O natuurlijk, waar zit ik toch met mijn gedachten. Hallo, ik ben Eric Seeghers en ik ben...’

‘Ja, dat had ik al door. U bent de nieuwe buurman.’ Isa keek opnieuw naar het been.

‘Dus u denkt dat hij dood is?’ vroeg Eric.

‘Tja, ik heb al overwogen om aan zijn broekspijp te trekken en hem eens flink de wacht aan te zeggen, maar dan is de kans groot dat hij ervandoor gaat, en ik wil wel dat hij eerst de schade die hij veroorzaakt heeft, vergoed.’

‘Hmmm, als hij dood is kan dat natuurlijk niet,’ dacht Eric.

‘U heeft gelijk. Misschien kan ik toch maar beter de politie bellen?’

Ze voelde in de zak van haar kamerjas en viste daar een oude telefoon uit. Ze zocht even tussen de nummers en drukte dan op het icoontje met een groene telefoonhoorn.

‘Hallo? Met de politie? Kunt u alstublieft zo snel mogelijk een patrouille sturen? Er ligt een man tussen mijn delphiniums.’

De dame van de noodcentrale aan de andere kant moest haar vragen om haar boodschap te herhalen. De inhoud van de oproep leek regelrecht uit een Agatha Christie roman te komen. Isa herhaalde haar boodschap met dezelfde boze intonatie van daarnet, maar de dame aan de andere kant van de lijn had nog steeds haar twijfels.

‘Kunt u de man beschrijven?’

De dame van de noodcentrale had ondertussen haar collega een signaal gegeven en die luisterde mee.

Isa keek verwonderd naar het been dat tussen haar perkplanten lag. ‘Nee, dat kan ik niet, ik zie alleen maar een been.’

Bij de alarmcentrale gingen nu allerlei belletjes af. Lag er alleen een been in de voortuin van de vrouw? Was die vrouw gek? Voor alle zekerheid werd haar identiteit geverifieerd, maar die bleek te kloppen. Isabella Winter, weduwe, tweeënzestig jaar. Woont op het adres dat ze had opgegeven. Onbekend bij de politie.

De dame van de alarmcentrale overlegde even met haar collega. Zou het hier om een afrekening gaan en gingen ze in de loop van de dag nog telefoontjes krijgen van bezorgde mensen die nog andere lichaamsdelen in hun tuin hadden gevonden? Ze vroeg Isa of ze nog iets bijzonders kon zien.

‘Wat bedoelt u met bijzonders? De kleur van zijn sokken of zo?’

Even dacht de dame aan de andere kant van de lijn dat Isa haar voor de gek hield, maar ze besloot om haar vraag anders te stellen.

‘Kan u zien of het enkel een been is of dat er misschien... tja, nog een man aan vast zit?’

Het was even stil aan de andere kant van de lijn. De vrouw hoorde wat geritsel, ze vermoedde dat de beller nu toch ging kijken of ze wat meer informatie kon vinden over

het been. Na wat niet langer dan een minuut leek, meldde de stem zich weer.

‘Er zit inderdaad nog meer vast aan dat been. Ik heb even de pioenen opzij gebogen en ik zag een colbertjasje. Of de hele man er nog aanzit kan ik u niet zeggen, maar de kans is wel reëel.’

Terwijl Isa en de dame van de alarmcentrale een verbale oorlog uitvochten, probeerde buurman Eric uit te zoeken wat er gebeurd was. Toen hij die ochtend wakker was geworden, kon hij niet vermoeden dat hij nog geen uurtje later verwickeld zou worden in een moordaffaire, want daar leek het toch echt wel op. Hoewel, zijn buurvrouw had natuurlijk gelijk, het kon ook een natuurlijk overlijden zijn, maar hij had zo zijn twijfels. Terwijl hij naar het been stond te staren besepte hij plots dat niet het lichaam in het bloemenperk hem ongemakkelijk maakte. Het was eerder dat twee oudere mensen die elkaar niet kenden, beiden in kamerjas op straat naar een been en een schoen stonden te kijken. Of nee, ongemakkelijk was niet het juiste woord. Vreemd. Vreemd vertrouwd en dat maakte hem wat ongemakkelijk. Want terwijl hij stond te wachten tot die charmante, enigszins directe dame haar veldslag met de hulpdiensten had gewonnen, besepte hij dat hij zich helemaal geen indringer voelde. Net of het zo hoorde.

Ondertussen was de politie verwittigd, ondanks de vele vragen die door de noodcentrale op haar afgevuurd waren, en nog voor Isa de telefoon opnieuw in haar zak kon steken, stopte er een combi met twee agenten voor haar deur. Ze zuchtte. Haar burens zouden hun verbeelding weer de vrije loop laten in een poging om de politiewagen

voor haar deur te verklaren. Dat moest dan maar, ze wilde dat been en.... wat er nog allemaal aan vast zat, uit haar border en uit haar bloemen.

‘Hebt u een brancard of zo bij u?’

Ze gaf de agenten geen kans om er zich met een paar vragen vanaf te maken. De mannen bleven halverwege het tuinpad staan.

‘Een wat, mevrouw?’

‘Een brancard of iets dergelijks, om hem uit mijn bloemenperk te halen.’

De agenten knikten begrijpend. Ze zouden geduldig moeten zijn met dit vrouwtje, waarschijnlijk al een beetje dement dus ze besepte nog niet goed wat er allemaal aan de hand is.

‘Dat komt allemaal in orde, mevrouwtje, zullen we eerst eens kijken wat er ligt?’

Isa wilde geërgerd reageren, maar Eric legde kalmerend een hand op haar arm. Hij schudde het grijze hoofd en zocht haar ogen, alsof hij wilde zeggen: ‘laat ze maar even gaan, ze zullen vanzelf wel ontdekken wat er aan de hand is’. Deze twee heren wisten tenslotte niet waar het over ging.

Isa bedankte hem met een blik en wendde haar aandacht weer naar de agenten, die net op het punt stonden om met hun grote laarzen een rij zinnia’s te verpletteren. Ze maande hen aan om voorzichtig te zijn en geen bloemen te vertrappelen. De agenten stemden in, ze waren lang genoeg bij de interventie-eenheid om te

beseffen dat je oudjes beter niet te veel tegensprak, dat gaf alleen maar agitatie en vervelende situaties.

Isa was door heel die heisa vergeten dat ze met de buurman had staan praten, dus toen die haar vriendelijk op de arm tikte, schrok ze zich een hoedje.

‘U lijkt hier alles prima in de hand te hebben. Als u er geen probleem mee heeft, ga ik maar weer naar binnen.’

Hij wees naar zijn voordeur en ze knikte.

Terwijl Isa op het tuinpad bleef staan, keken de agenten verwonderd naar de bron van alle kwaad, daar tussen de bloemen. De schoen zag er nieuw uit en de broekspijp was netjes en van goed materiaal. Een van de mannen boog voorzichtig de pioenen opzij en zag dat er aan dat been ook nog een romp zat. Zo voorzichtig mogelijk positioneerde hij zich tussen de pioenstruik en de witte koppen van de hydrangea's. Toen hij zich voorover boog om te kijken wat er nog meer onder de struiken lag, ontwaarde hij het bovenste deel van de eigenaar van de voet. Op het eerste zicht leek het of hij sliep, maar toen zag de agent dat er in het midden van het voorhoofd een mooi rond gaatje zat.

Hij richtte zich op en gaf een teken aan zijn collega.

‘Bel de recherche maar,’ zei hij terwijl hij zich opnieuw een weg baande tussen de kleurrijke bloemenpracht van Isa's voortuin.

2 Een lijk

In afwachting van de aankomst van de recherche was Isa door de agenten naar binnen gestuurd en dat was niet naar haar zin. Ze wilde protesteren, maar dan besepte ze dat ze al heel de ochtend in haar kamerjas en op pantoffels in haar tuin stond. Misschien was het bij nader inzien ook beter om eerst maar wat kleren aan te trekken.

Ze liep de trap op, trok met een zucht de deur van de slaapkamer open en liep linea recta naar een stoel, waar ze de vorige avond haar kleding voor vandaag had klaargelegd. De stoel hoorde niet echt bij haar slaapkamermeubels, hij was nog van haar moeder geweest. Het was eigenlijk een lelijk ding en ze was het liever kwijt dan rijk, maar door de jaren heen was ze er zich aan gaan hechten en nu kon ze zich niet voorstellen dat ze wakker zou worden zonder dat die stoel tussen de twee ramen stond. En dat op die stoel haar kleren voor de dag klaar lagen.

Ze trok haar kamerjas uit en terwijl ze zich aankleedde luisterde ze naar de geluiden in de verte. Ze hoorde het aan- en afrijden van auto's, het gedempte geluid van stemmen en af en toe hoorde ze dat er iemand werd terechtgewezen.

Toen ze aangekleed was en de laatste knoopjes van haar blouse dicht waren, vroeg ze zich af of ze weer naar buiten zou gaan, maar ze dacht dat het weinig zin had.